

Думка в тюрмі

Іван Франко

Ой рано я, рано устану,
На яснеє небо погляну,
А небо, як синій кришталь,
А в серці важкий сум і жаль.
Всміхається небо без зміни,
Глядить на тюремнії стіни,
А стіни пожовкли від сліз,
Що ними просякли наскрізь.
Гей, яснеє небо, чому ти
Глядиш, так весело всміхнуче,
Пощо в ту прокляту кліть
Ти шлеш такий любий привіт?
Тут сльози, ти радість голосиш!
Ти вільності запах приносиш,
А тут ось понура тюрма,
Могила тісна та німа.
Живий у могилу заритий,
Гляджу я на світлом облитий,
На вільний, веселий той світ –
Кров жаром у жилах кипить.
За що мене в пута скували?
За що мені воленьку взяли?
Кому я і чим завинив?
Чи тим, що народ свій любив?
Бажав я для скованих волі,
Для скривджених кращої долі
І рівного права для всіх –
Се весь і єдиний мій гріх.

[1877]